

Dutilh met Pot over de situatie overleg plegen. Ophouden met het spionagewerk? Neen: doorgaan en het beter opzetten! Pot en Dutilh beseften dat zij eigenlijk de militaire detailkennis misten die nodig was, wilde men de bezetter efficiënt observeren; op dat gebied had ook de Jonge hun maar weinig scholing kunnen geven. Pot en Dutilh verdeelden het werk: Pot zette zich aan een grondige literatuurstudie over moderne strijdkrachten in het algemeen en de Duitse in het bijzonder en Dutilh begon met zijn verkenningen. Spoedig werd het hun duidelijk dat zij een groot aantal verkenners nodig hadden die voor regelmatige rapporten dienden te zorgen. Die verkenners werden door bemiddeling van een relatie, Siewert de Koe (een reserve-officier, in die tijd student te Delft), vooral in studentenkringen gezocht. Zij die zich beschikbaar stelden, eerst alleen in het westen maar nadien ook in de overige delen des lands, ontvingen een schriftelijke handleiding welke door Pot opgesteld was. Een stroom van gegevens kwam bij het centrum van de groep-‘Kees’ binnen.

Aanvankelijk bezaten Pot en Dutilh geen veilige route naar Engeland. Er verliep enige tijd voor daar verbetering in kwam. In de zomer van '42 kwam Pot in contact met de Nederlandse leiding van de ‘Zweedse Weg’: de arts en reder A. L. Oosterhuis te Delfzijl en diens plaatsgenoot, de fabrikant D. Boerema; Pot kende beiden uit de militaire dienst – er was nu een verbinding met Londen. Bovendien werd Dutilh begin '43 in de gelegenheid gesteld, de rapporten van zijn groep via een Leidse clubgenoot, mr. L. Bosch ridder van Rosenthal (zoon van de ontslagen commissaris van de provincie Utrecht), door te geven aan de Nederlandse leiding van de ‘Zwitserse Weg’. Dit alles betekende dat de rapporten van de groep-‘Kees’ nu via twee kanalen naar Londen gezonden werden. Men voelde het als een beloning voor het vele en grondige werk dat in de voorafgaande maanden verricht was. Tevreden waren Dutilh en Pot overigens niet: zij hadden geen zender.

★

De eerste groep die na de zomer van '42 de beschikking kreeg over een Engelse zender, was die welke zich met de naam van die zender ging aanduiden: ‘Packard’. Ook deze groep ging weer terug op een initiatief niet van een dienst uit Engeland maar van Nederlanders in bezet gebied: twee jeugdige, met elkaar bevriende technici, H. Deinum en ir. M. Vader. Eind '41 kwam Deinum bij Vader met zijn eerste plannen. Zij besloten toen, die plannen pas te gaan realiseren wanneer zij een vaste verbinding met Engeland